

M.

gy.
eh.
ab.
óza
csa.
les-
óza,
lia,
R6.

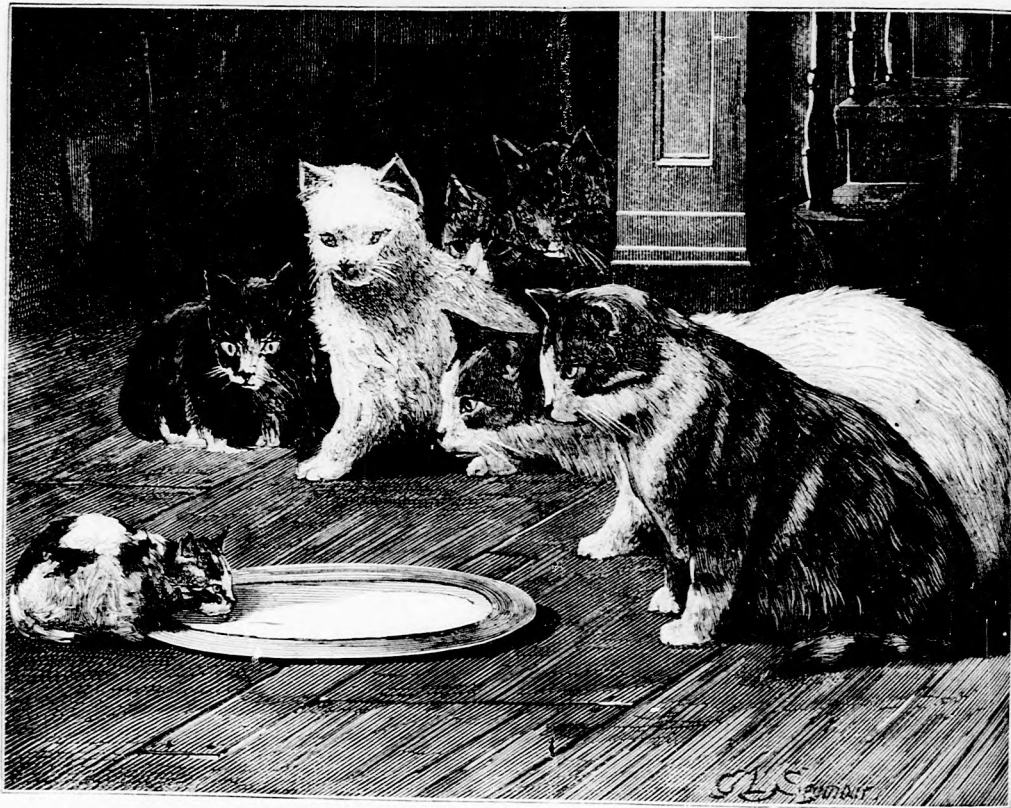
KIS LAP

LOVAGLÁS SZOBÁBAN. (Lásd a 238. lapon.)

Schulmann Hani, Regina és Náci, Davidovich Lotti és Lipót, Böhm Arnold és Izidor, Alter Sándor és Károly, Fülöp, Regina és Kálmán, Kohn Berta, Róza, Mór és Áron, Torossy János, Dömötör Pál, Emmerth Béla, Bisztray Jóska, Sey Szilveszter, Zsotér Piroska és Iritz Berta, Diemár Ernő, Muraközy Ilonka, Boleman Sándor és Árpád, Schenek Irma, Zajzon János, Aradi Emilia, Klein Matild, Szőke Erzsike, Emődy

Laczi, Hirkó Vilma és László, Marssó György, Mittelmann Gyula, Dapsy Viktor és Villi, Schächter Mihály, Wassermann Zsiga, Moskovits Jakab, Biékl Angéla és Irén, Nagy István, Weisz Róza és Mariska, Füchsl Ludovika, Neumann Miksa, Weinberger Armin, Hóbor Kálmán, D'Alessandro Gusztáv, Csiky Imre, Rozenberg Róza, Ignác József, Aladár és Jenő, Mayer Amália, Zatlukál Erzsike és Jóska, Schöffler József és Ró-

A HIVATLAN VENDÉG. (Tasd a 222. lapon.)

bert, Reicher Irma és Paulovics Amália, Ágoston Anna és Károly, Kelemen Brigitta, Szarvasi izr. iskola I. és II. osztálybeli tanulói, Deutsch Ö. (mért nem írod ki nevedet? F. b.), Csepreghy Vilmos (hiányosan), Tokay Lajos.

A »KIS LAP« XIV. köt. 10-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Dapsy Viktor és Villi, Mittelmann Gyula,

Karvinszky Jánoska, Marssó György, Steiner Paula és Ede, Sonnleithner Hona, Epstein Gyula, Hirkó Vilma és László, Biékl Angéla és Irén, Nagy István, Neumann Miksa, D'Alessandro Gusztáv, Csiky Imre, Mayer Amalia, Schöffler József és Róbert, Nagy Matild, Szarvasi izr. iskola I. és II. osztálybeli tanulói, Neumann Emil és Deutsch Ernő, Hajós Hona, Lanbacher Ernő.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest 1878. Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

ssó György,
lli, Schäch
ovits Jakab,
Veisz Róza
ann Miksa,
an, D'Ales-
berg Róza,
er Amália,
ozsef és Ró-

y, Steiner
ein Gyula,
a és Irén,
Alessandro
Schöffer
rvasi izr.
Neumann
anbacher

aeum-épület.
társulat.

KIS LAP

LOVAGLÁS SZOBÁBAN. (Lásd a 2-8. lapon.)

DEZSŐ ÉS KATICZA.

— Elbeszélés. —
(XIV. folyt. és vége.)

INTHOGY olyan helyeken, ahol különben is sok ember jár, fölöslegesnek találta a keresést, nem maradt más hátra, mint hogy ő is mindenekelőtt az erdőnek menjen. Tudta, hogy itt már kerestek, kutattak Falvai ur emberei; de Gyuricza mást gondolt: azok az emberek, miután az erdőt átkutatták, visszatértek azon az uton, a melyen jöttek; Gyuricza pedig nem tért vissza, hanem ment tovább mindig előbbre, míg végre eljutott az erdő tulsó szélére. Nem sietett, nem járt vaktában, hanem minden lépten gondosan körülnézegetett, minden bokrot, minden nyomot megvizsgált s habár sehol semmit sem talált, nem vesztette el türelmét; hiszen előre el volt szánva, hogy akár a világ végeig is elbolyong az ő kedves kis Katicza kisasszonyáért.

Amint az erdő szélére ért, egyszerre hangosan fölkiáltott és meredten bámult egy vad csipkebokorra... látott rajta valamit: egy kicsike darabka szövetet, egy haszontalan darab rongyot, mely azonban becsesebb volt most Gyuriczának a világ minden kincsénél, mert rögtön megismerte, hogy ez Katicza ruhájából való.

— Itt járt, ezen a helyen járt! kiáltá a jó fiu nagy örömmel. Most már nyomon vagyok... bizonyosan erre ment ki az erdőből, ekkor akadt meg ruhája a tüskében. És ha itt ment ki, bizonyosan az országut felé ment! Ott talán új nyomot találok.

Sietett a mezőn keresztül az ország-utra. Még korán reggel volt, kevés kocsi járt volt az uton, az éjjeli eső által támadt sárban pedig minden nyomjól megmaradt. Fürkésző szemmel, lassan lépdelt végig az uton s egy helyen meglepetve állapodott meg, mert valami sajátságos nyemot látott, mintha valaki nemrég itt feküdt volna az ut szélén, a sáros földön. Az ut közepén pedig kerékvágás, lovak és emberek lábainak nyoma látszott — itt bizonyosan történt valami. Gyuricza azonban hiába gyanitgatta volna ezt is, azt is, ha a jó szerencse kezére nem játszik; amint körülnézegetett, valami fényes, csillogó tárgy tünt szemébe, gyorsan fölemelte és ráismert Katicza fülbevalójára, melyet a kis leány elvesztett, midőn itt ájultan összerogyott.

— Megvan! itt volt, erre járt, megtaláltam! kiáltá Gyuricza olyan örömmel, mintha már csakugyan megtalálta volna a kis leányt.

Lassanként azonban kissé alábbszállt öröme, belátta, hogy habár egy kis nyomot talált is, de tulajdonképen mégsem tud semmit.

— Nem baj, annyit már tudok, hogy itt járt ezen az országuton. Most én is ezen megyek tovább; meglátjuk, nem talállok-e valami új nyomot.

Nemsokára eljutott egy utszéli csárdához, mely híres volt az egész vidéken s melynél minden kocsi megállott egy perczre itatni. Gyuricza bement s illedelmes köszönés után kérdé a csaplárostól, nem tudná-e megmondani, kik haladtak el már ma ezen az uton?

— És ugyan mért akarod azt tudni? kérde a csapláros csodálkozva.

— Keresek valakit . . . nyomába kell jönnöm, merre ment.

— Az bizony furcsa vállalkozás egy ilyen szegény ördögtől, amilyenek te látszol, szólt a csapláros nevetve. De az a te dolgod. Kérdésedre csak annyit mondhatok, hogy ma reggel még csupán egy kocsi ment erre, abban pedig egy öreg pár ember ült, meg egy kis leány.

— Egy kis leány? Oh, mondja, mondja, milyen volt az a kis leány?

— Hogy milyen volt? Hát igen szép kis leányka volt, de bizony ugy láttam, hogy kissé rossz bőrben van szegényke, mintha beteg lett volna. Mondtam annak az asszonynak, hogy szálljon le a kocsiról és engedjen kissé pihenni a gyermeknek, de azt felelték, hogy nagyon siet, még a reggeli vonattal Budapestre kell mennie. Csak megittatták a lovakat és rögtön tovább mentek.

— Budapestre? És azt a leánykát is magukkal vitték?

— Természetesen.

— Oh, csak tudnám, valjon ez volt-e Katicza kisasszony!

— Hogy Katicza volt-e a neve, azt nem tudom, de csakugyan inkább kisasszonynak látszott, mint szegény emberek gyermekének. És amint ott álltam a kocsi mellett, a kis leány egyszer valami Dezsőcskét emlegetett.

— Ő az, ő az! kiáltá Gyuricza, szinte reszketve örömeiben. Oh, csak még utólrhetném őket.

— Már abból semmi sem lesz, kedves fiam, szólt a jószívű csapláros. — Ők

már rég eljutottak a vasuti állomáshoz s most már talán Budapesten is vannak. Ha jól gyalogolsz, eljuthatsz a második vonathoz és délután te is Budapesten lehetsz. — tudniillik ha van pénzed, hogy megfizethesd a vasuti menetdíjat.

— Nem tudom . . . majd meglátom, majd csak megsegit az Isten!

Ezzel megköszönte a csapláros szíves felvilágosításait, vett két krajezárért egy darabka kenyeret, mert már nagyon éhes volt, ivott egy pohár vizet és ismét utnak indult, egyenesen a vasuti állomás felé. Jókora séta volt az s ugyancsak sietnie kellett, hogy ideje korán odaérkezzék; de Gyuricza nem gondolt a fáradsággal, éhséggel, szomjúsággal, ő csak arra gondolt, hogy nyomába jutott a kedves Katicza kisasszonynak, nem szabad addig megpihennie, míg valósággal rá is nem talál.

Szerencsésen eljutott a vasuti állomásra, a vonat még nem indult el. Látta, hogy a többi utazók, hol váltanak jegyet, ő is oda ment tehát a pénztárhoz és kért uti jegyet Budapestre.

— De a legolcsóbbat ám, nem bánom, ha a saraglyába ültetnek is.

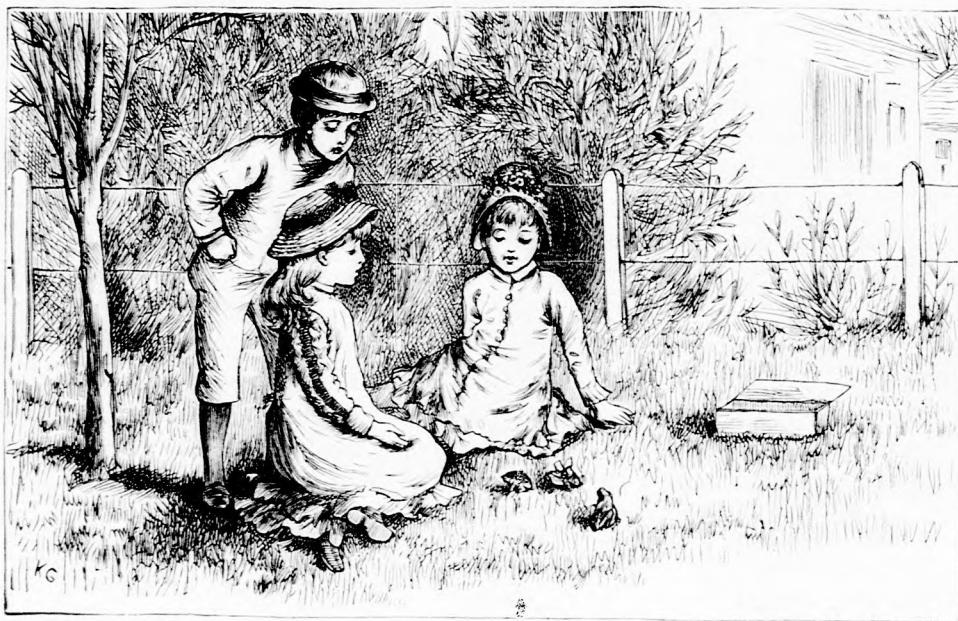
Gyuricza még soha sem utazott vaspályán, azt hitte, ez is csak afféle fuvaros szekér; ugyancsak megijedt, mikor megmagyarázták neki, hogy itt nem lehet alkudni, a legolcsóbb helynek is meg van szabva az ára; akinek nincs pénze, nem utazhatik. Szerencsére ez az állomás nem volt nagyon messzire Budapesttől s Gyuriczának éppen annyi pénze volt, hogy egy harmadik osztályu jegyet válthattott. Az igaz, hogy azután nem maradt egy da-

rabka kenyérre valója sem; de ő ezzel most nem törődött.

— Majd megsegít az Isten, majd találok jó embereket! gondolá s egészen nyugodtan beült a vasuti kocsiba.

Az utazás nem tartott nagyon sokáig, a vonat csakhamar befutott a budapesti nagyszerű pályaudvarba s Gyuriczának úgy mint a többi utasnak, ki kellett szál-

lani a kocsiból. De most aztán igazán meg volt akadva; tömérdek ember járt-kelt, tolongott a pályaudvarban, hintók bérkocsik robogtak, targonczások, teherhordók siettek erre-arra, mindenki tudta, mit akar, hova megy, csak Gyuricza nem. Csak most vette észre, milyen nehéz dolgra vállalkozott, mert most már itt van az idegen ismeretlen nagy városban, de

... SOKÁIG NÉZTE A BREKEGŐ ÁLLATKÁKAT ... (Lásd a 233. lapon.)

merre induljon, hol keresse itt Katicza kisasszonyt?

Az emberek lassanként majd mind elszéledtek s ekkor egy felügyelő, megpillantván az ott őgyelgő Gyuriczát, rákiáltott:

— Hé, kis barátom, hát te mért nem indulsz tovább? Azért jöttél Budapestre,

hogy itt a pályaudvarban szétnézegezz? Menj dolgozra!

— Megyek, megyek, csak előbb tudnom kellene, merre! De ön talán kissé utba igazithatna...

— Én? Ugyan mivel?

— Mindjárt megmondom. Itt volt-e ma reggel, mikor megérkezett a vonat?

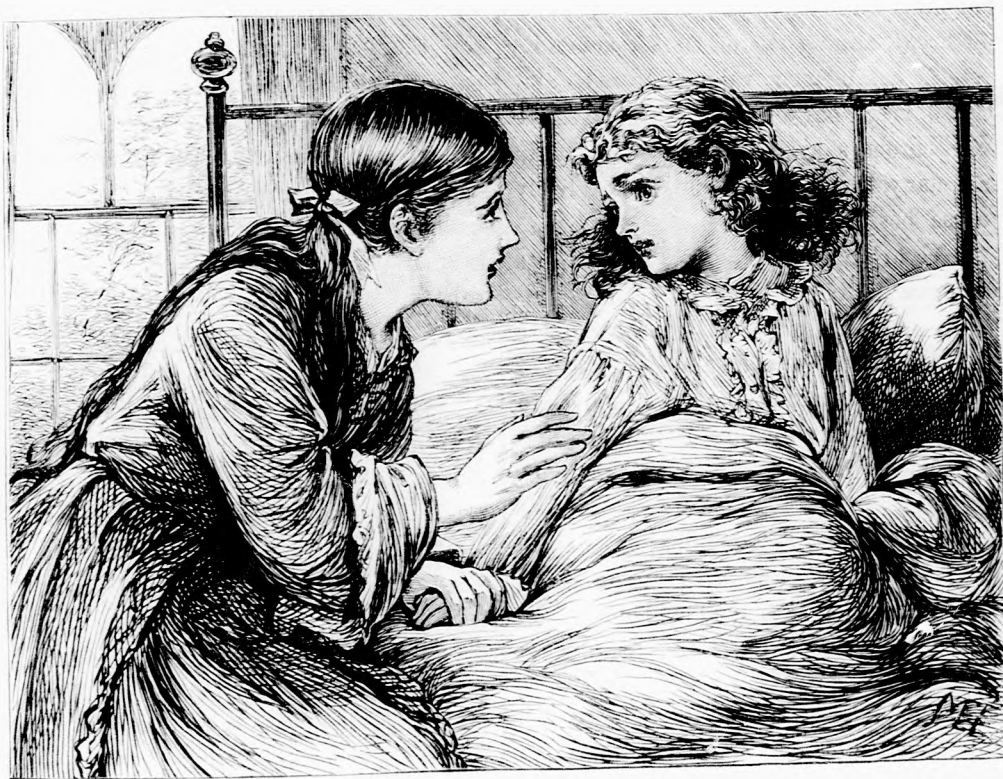
— Itt bizony. Hát aztán?

— Nem látott az utasok közt egy férfit meg egy asszonyt egy kis leánnyal?

— Egy férfit még egy asszonyt egy kis leánnyal? Dehogyan nem! Láttam én tiz férfit és tiz asszonyt és kis leányt is, nem csak egyet, szólt az őr nevetve.

— Én csak egy kis leánykát keresek ... egy aranyos szőke haju, kék szemű leánykát, aki bizonyosan sápadt és beteg volt, mikor ide érkeztek vele azok a gonosz emberek. Bizonyosan most is sir apácskája és Dezsőcskéje után!

Ekkor egy öreges férfi, ki nem mesz-

ROSZ ÁLOM. (Lásd a 234. lapon.)

sze a kapuban állott, hirtelen odalépett és így szólt Gyuriczához:

— Mit beszélsz te fiu? Valami kis leányt emlegetsz, akit Dezső sirat?

— Igen is, kérem alássan, a kis Katicza kisasszonyt, ki tegnap elveszett, s a kit

otthon édes atyja és testvére és az egész ház sirat. Én pedig neki indultam a világnak, hogy megkeressem, és nem is nyugosom, míg meg nem találom.

— Akkor adj hálát Istennek, hogy velem találkoztál, mert bizonyos vagyok

benne, hogy az a kis leány, akit ma reggel láttam, épen az, akit te keressz. A reggeli vonaton jöttem Budapestre, most ezen a vonaton akarok tovább utazni Bécsbe. Mikor reggel jöttem, egy asszony szállt be a vasuti kocsiba, ölében egy kis leánykával. A gyermecken meglátszott, hogy uri szülők gyermeke; de nagyon betegnek látszott, majd mindig aludt s ha fölébredt, mindig valami Dezsőcskét emlegetett, aztán meg valami Mózsit, akit Dezső meg akar ölni, úgy hogy én szinte megijedtem s az az asszony nem tudta megmagyarázni, mit jelent a kis leány furcsa beszéde.

Gyuricza nagyot ugrott örömeiben s ujjongva kiáltá:

— Ő az, igen, ő az! A Mózsi egy kis béka, melylyel Dezső urú és Katicza kisasszony játszani szoktak. Oh, kedves jó uram, beszéljen tovább, hol találhatom meg az én drága jó Katicza kisasszonyomat?

— Azt is megmondhatom. Mikor megérkeztünk, segíteni akartam annak az asszonynak, hogy könnyebben boldoguljon a beteg gyermekkel. Nem fogadta el segítségemet s gyorsan beült egy bérkocsiba; de még hallottam, mikor a kocsinak azt parancsolta, hogy a »Hungaria« vendéglőbe hajtson. Ha tehát azóta tovább nem utazott, ott megtalálod.

— Köszönöm, köszönöm, az Isten is megáldja jószágáért, mondá Gyuricza s ezzel sietve távozott.

Ismeretlen volt a nagy városban, de ez nem ijesztette meg. Minden lépten kerdőzködött, az emberek utba igazították s alig telt belé egy óra, már ott volt a

nagy vendéglőben; a kapustól megtudta, melyik szobába vittek ma reggel egy betegnek látszó kis leányt, — és ebbe a szobába aztán egészen bátran benyitott. Katiczát nem látta ott, de látta és megismerte kalapját s ezért Ujlaki bárótól kéreken követelte, hogy adja elő a kis leányt, akit itt fogva tartanak.

Ujlaki báró ugyancsak bámult a poros, szurtos fiu vakmerő beszédén, aztán nagy haragra gyuladt és mint előbb már láttuk, ki akarta dobni Gyuriczát, kit valami arczátlan csavargónak nézett. De épen e pillanatban lépett be e szomszéd szobából Katicza s megpillantván a hü kertészfiut, hangos örömiadással hozzája rohant

— Gyuricza! Te vagy az, Gyuricza! Oh, hát apácska és Dezső hol vannak?

Gyuriczának egy pillanatra a szava is elállt a nagy örömtől és meglepetéstől, mikor Katicza oly hirtelen elébe toppant; aztán ujjongott is, sirt is és kaczagott és mint valami királykisasszonynak, térdén állva csókolgatta Katicza kezét, mialatt ezt kiáltozá:

— Oh hála neked, jó Istenkém! Megtaláltam! Él a kedves, a jó Katicza kisasszony, nem vezett el! Ne féljen semmi, most már nem lesz semmi baj, visszaviszem apácskához és Dezsőcskéhez, még ha a hétfejű sárkánynyal kellene is megbirkóznom!

Ujlaki báró és neje bámulva nézték ezt a furcsa jelenetet s mondanom sem kell, hogy egy szót sem értettek az egészről. Azonban nem sokára megértették, mert Gyuricza értelmes, ügyes fiu volt és röviden, de világosan elbeszélte mindent,

Katicza pedig hozzáadta a maga történetét, úgy hogy minden ember megérthette a kis leány esetét. Da azért a báró még mindig nem bírta elhinni, hogy Katicza nem az ő leánya; azonban ekkor a szomszéd szobából zokogva, kezeit bünbánólag tördelve belépett Örzse asszony és térdre borulva Ujlaki báró előtt, bevallotta bűnét: hogy a báró igazi leánykája, Etelka hosszas betegség után nem régen meghalt s ő, Örzse asszony, ezzel a szomorú hírral indult is utnak, magával hozva a kis Etelka minden ruháskáit és egyéb apróságait; utközben találta Katiczát s mert annyira hasonlított a meghalt Etelkához, tehát egy gonosz pillanatban az a gondolata támadt, hogy eltitkolja Etelka halálát s helyette Katiczát adja ki a báró gyermekének, hogy így aztán a gyermek gondos fölneveléseért ígért nagy összeg pénzt megkapja.

Ami ezután következett, azt már röviden el lehet mondani. Ujlaki báró és neje sulyosan le voltak verve kedves gyermekök halánának hírére s jó ideig tartott, míg végre ismét egyébre tudtak gondolni. A derék báró azonban leküzdötte nagy fájdalmát és Örzse asszonyhoz fordulva így szólt:

— Megérdemelné a legszigorubb büntetést a gonosz csalásért, melyet el akart követni; de én most nagy fájdalomban nem akarok büntetésre gondolni. Menjen Isten hírével, itt a pénz, amit szegény elhalt leánykám ápolásaért ígertem . . . siessen el innen, hogy ne lássam többé. — Tégedet, te eltévedett kedves kis Katicza, magam viszlek haza atyáidhoz, vigaszt fogok találni fájdalomnak,

ha egy más, busuló apának visszaadhatom gyermekét. És te, derék Gyuricza, velünk jössz. Egy óra múlva épen indul a vasuti vonat, készüljünk.

Már esteledett, a hold már fennragyogott az égen. Ófálván ama csinos kastély erkélyén nagy busan ült együtt az egész család: Falvai ur Dezső és Róza néni s a szomszédból is Lilike, Esztike és a mamájuk; szótlánul ültek a vacsorán megterített asztal körül s mindnyájan csak egyre gondoltak, arra, hogy minden kutatás hasztalan volt, az elveszett Katiczának nem tudtak nyomába akadni, el van veszve talán örökre!

Ekkor hirtelen kocsizőrej halatszott s néhány pillanat múlva egy hintó állt meg a ház előtt, a hintóban pedig egy idegen ur — Ujlaki báró — s mellette Katicza, a bakon pedig a koesis mellett Gyuricza. Hogy fölugrottak mindnyájan, milyen örömkialtozás, sirás, kacagás volt, azt meg sem próbálom leírni, csak az tudhatja, aki ott volt és maga is látta.

Beletelt egy-két óra — persze vidám vacsorázás közben — mig mindenki elmondta a maga részét, a mit tudott és tett, úgy hogy végre mindnyájan tisztán tudták a történeteket. Katicza, édes atyja ölében ülve s egyik kezével atyját, a másikkal Dezsőt átölve pihent annyi baj és fáradalom után s félig könyezve, félig mosolyogva beszélte el veszedelmes bolyongásait; végre pedig Gyuriczának kellett elmondani, miként találta föl az elveszett kis leányt s mindenki meghatottan hallgatta a derék fiu áldozatkész vállalkozását, azután pedig Ujlaki báró, az egész

család haláljától kísérve, még ez este visszautazott Budapestre.

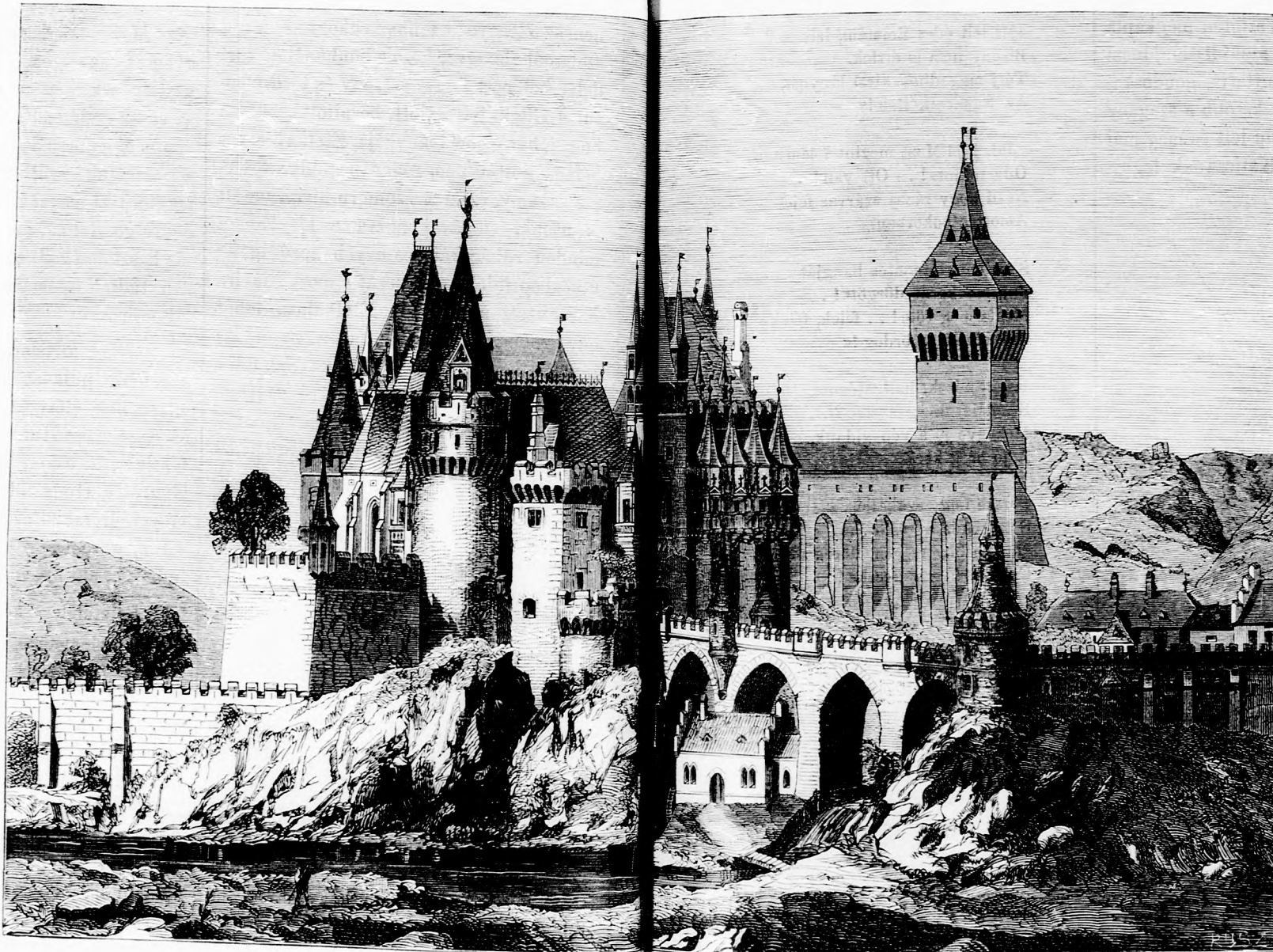
Mondanom sem kell, hogy Katicza annyi fáradság és izgatottság után ez éjjel végre boldogan, nyugodtan aludt s reggel mosolygó képpel kelt föl; alig tudta volna hamarjában megmondani, igazán megtörtént-e vele az a sok viszontagság, vagy csak egy hosszú rossz álmom volt az egész. De aztán eszébe jutott, amiről eddig nagy örömeben szinte megfeledkezett; aggodva nézett Dezsőre s kérde:

— Dezsőcském, hát szegény Mózsit?

— Légy nyugodt, Katiczám, hiszen csak nem hitted komolyan, hogy bántani akarom kedvenczedet. Jöjj csak velem... majd látsz valamit!

Az ajtóban találkoztak a kedves Lilikével, ki alig győzte bevárni a

reggelt, hogy láthassa ismét Katiczát. Kimentek a kertbe, hol aztán Dezső elővezette a három békácskát: Mózsit, Bózsit

VAJDA-HUNYAD (Lásd a 238. lapon.)

és Rózsit s Katicza nagy örömmel meggyőződött, hogy kedvencze nem csak él, hanem egy szép kék szalaggal is föl van

diszítve a viszontlátás ünnepélyére; Mózsinak azonban, úgy látszik, nem tetszett a nyakraaló, nagyon huzódzott benne.

A három gyermek sokáig nézte a brekegő állatkákat (Lásd a 228. lapon.) míg végre Katicza megszólalt:

— Dezsőcském, tudod mit? Legyen nekik is örömük — bocsássuk őket végképen szabadon!

— Magam is gondoltam erre! Róza néni úgy is azt mondta, hogy ez nem való játékszernek s azt hiszem, jó lesz, ha ezentul engedelmeskedünk neki. Kivisszük Mózsit, Bózsit és Rózsit a mezőre a mocsárhoz, — ott hadd éljenek boldogul!

* * *

Falvaiék házában ezután semmi sem zavarta többé a boldogságot; Dezső és Katicza továbbra is szerető testvérek és vidám gyermekek ma-

radtak, de örömmel hallgattak Róza néni komoly intéseire is, mert belátták, hogy csak okos vezetés mellett lehetnek igazán boldogok.

A derék Gyuricza szintén megkapta jutalmát; Falvai ur ezentul majdnem fiának tekintette őt, taníttatta, gondoskodott anyjáról, úgy hogy később a szegény fiúból derék mivelt férfi lett és még mai napig is Dezsőnek és Katiczának leghibebb barátja.

ROSZ ÁLOM.

(Képpel a 229. lapon.)

Mi sikoltás, mi jajgatás?
Bizony már sokallom.
Ha nem csalódom: Emmácska
Kiáltását hallom.

Jaj Istenem, mi lelheti!
Futok át hozzája,
Hiszen az enyém mellett van
A háló-szobája.

Berohanok . . . Szegény kis lány
Felült az ágyában.
Lázás beteg, csak úgy reszket,
Hideg a hátában.

Beszél tüled, beszél hozzád:
»Jaj itt járt az ördög!
Szarvas, szőrös, szakállas is,
Hangja csak úgy dörgött!

»Mi lelt édes Emmám, lelkem?
Bizony nem is értelek.
Térj magadhoz kicsi lányom,
Az Egekre kérlek!«

»Jaj, jaj! Most megint felém tart,
Oda tekints! . . . Ott van!
Nézd hogy rázza szarvas fejét
Amott a bokorban.

S hallod rettenetes hangját . . .
Jaj, mekkorát dörgött! . . .
Ments meg tőle! . . . félek, félek . . .
Jaj, elvisz az ördög!«

Hátra nézek, hallgatózom,
S mit látok egyszerre? . . .
Mekegve jő a vén gidánk,
A jó öreg kecske.

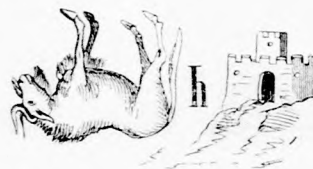
Persze hogy szakállas, szarvas,
S szőrös is a teste . . .
Hanem bizony nem dörög az,
Csak mekeg a kecske!

*

Hát úgy volt a dolog: Emma
Sokat evett este;
Álma azért volt oly lázas
És ördög a kecske.

KÉPREJTVÉNY.

— Földrajzi. —

AZ AKARATOS KIRÁLYKISASSZONY.

— Mese. —

— Elmeséli egy kis kék kutya. —

(Képpel a 240. lapon.)

TGEN bizony, ezt a mesét egy kis kék kutya mesélte el, egy khinai kék kutyácska, mely szépen csöndesen ott feküdt Elek ágyán, mialatt Elek, ki elolvasás előtt még olvasni akart, örömmel nézegette. Hogy mindjárt megmondjam az igazat, hát ez a kék kutyácska bizony csak porcellánból volt s Elek épen most este kapta Gazsi bácsitól, aki hosszabb utazásból hazatérvén, mindenféle fura apróságot és ritkaságot hozott magával. Eleknek a kék kutyácska tetszett meg, ő tehát azt kapta ajándékkul. Nem is tudott megválni tőle, magával vitte még az ágyba is.

A kis kék kutya sárgára festett szemei meredten bámultak Elekre, ki szerette volna végig olvasni a mesét, melyet elkezdett; de szempillái nagyon ragadoztak s ha nem akart volna még gyönyörködni a kis kék kutyában, azt

hiszem, mindjárt el is aludt volna. Nagyon ásitva mondá:

— Ah, milyen kár, hogy ezt a kutyácskát kékre festették be! A valóságban nincs kék kutya.

— Már pedig én valósággal kék voltam! felelt egy vékonyka hang, mely, semmi kétség, csupán a kis kék kutya hangja lehetett.

Elek meglepetve nézett körül s szeretett volna fölugrani, de semmikép sem birt mozdulni. Meredten bámult a kék kutyára s végre megszólítá:

— No, ez furcsa, hogy te beszélni tudsz! Hát ki vagy te?

— Egy kis kék kutya, látod!

— Azt látom! De hát honnan származol, hogy lett belőled kék kutyácska?

— Oh, ha kíváncsi vagy, elmondhatom.

És a kis kék kutyácska Elek nagy csodálkozására a következőket beszélte el:

»Épen ezer esztendeje, hogy születtem, még pedig hetedhét országon túl, az operenciás tengeren is túl, abban az országban, ahol a hosszú czoffos khinézerek laknak, azaz Khinában. Öten voltunk apró kölyök-testvérek, de valamennyi közül engemet szeretett anyánk legjobban, mindig az ő gyönyörűséges fehér liliomának nevezett...

— Hogy nevezhetett fehér lilomnak, mikor kék vagy? szolt közbe Elek.

— Ne szakíts félbe, mikor még semmit sem tudsz. Akkoron én még nem voltam kék, hanem tiszta fehér, olyan, mint a frissen lehullott hó. Boldogan éltünk jó gazdánk, Tü-Fü-Ző házában, aki becsületes szabómester volt az ország

fővárosában, Pekingben s akinek volt egy gyönyörűsége és kedves kis leánykája, Li-li; ez volt tulajdonképen a mi ápolónk, ő tartott jól tejjel, hussal és sok másféle csemegével.

Gond nélkül éltünk tehát, mignem egy reggel, már kora hajnalban megpillantottuk Mi-Czu-Czi komát, a szomszéd-beli macskát, ki néha át-átsétált udvarunkba, mert a kedves Li-Li-t ő is nagyon szerette. Ezuttal azonban nem jött le az udvarba, hanem fönt maradt a palánkon és oly szomorú képet vágott, hogy anyánk részvevően kérde, mi a baja?

— Nekem magamnak, hála Istennek, semmi bajom, felelt Mi-Czu-Czi; de annál nagyobb veszedelem fenyegeti magukat, kedves komámasszony.

— No no, ne ijesszen! Hát mi történt?

— Hát csak az, hogy a királykisasszony a hatalmas uralkodó egyetlen leánya, a ki a legszeszélyesebb és legakaratossabb királykisasszony kerek e világon kijelentette, hogy neki egy kék kutya kell.

— Kék kutya? felelt anyánk nevetve; de hiszen, kedves komám asszony, ilyen nincs, nem is volt és nem is lesz soha. Van fehér, fekete, szürke, sárga, tarka, csak épen kék nincs; ezt ugyan kívánhatja a királykisasszony, ezuttal nem fog teljesülni akarata. Különben, ez az ő baja; nem látom át, miért kellene e miatt nekünk busulni?

— Mindjárt megmondom. A királykisasszony még soha sem mondott ki olyan kívánságot, hogy be ne teljesedett volna; felséges atyja inkább elveszti fele birodalmát, hogysen elkényeztetett leánya óhaját

be ne töltsé. Most is tehát összekutatták az egész országot, hogy egy kék kutyát találjanak; de persze hiába. Ekkor aztán kinálták a királykisasszonyt tyukkal-kalácsal, mindenféle szép és drága ajándékokkal, csak hogy ne haragudjék; felséges atyja azt mondta neki, hogy kívánjon akármit egyebet, megszerzi neki. De az akaratos királykisasszonynak semmi sem kellett, toporzékolt, sirt, tépett-zuzott mindent, ami keze ügyébe esett és végre azt mondta, hogy ha neki nem lehet kék kutyája, akkor ne legyen semmiféle kutya az egész birodalomban. Ezért tehát kihirdették, hogy ha három nap alatt a királykisasszony nem kap egy kék kutyát, agyon fognak ütni minden kutyát az országban, nem fog maradni, még csak hirmondónak sem. — Érti-e már most, kedves komám, milyen veszedelem fenyegeti magát kicsinyeivel együtt?

Valóban, Mi-Czu-Czi igazat beszélt, mert nemsokára hozzánk jött Li-Li és könyezve czirógatott, aztán elénkbe töltve szokott reggeli teljecskenket, sohajtva mondá:

— Szegénykék! Ha csakugyan megölik őket! Ez borzasztó! Az a királykisasszony valóságos szörnyeteg.

Mi fiatalok nem igen törődtünk az egész veszedelemmel, nem is igen értettük; de annál inkább aggódott anyánk. Egész éjjel nem aludt s még meg se virradt, midőn megrázott engemet, felköltött és rám parancsolt, hogy kövessem.

— De hát miért keljünk föl ma ilyen korán.

— Pszt! Egy hangot se! Kövess oly csendesen, amint csak lehet. Van egy

gondolatom . . . talán megmenthetem a birodalom kutyanemzetségét.

Komolyan, nyikkantás nélkül bujtunk ki a kerítés egy nyílásán, aztán sokáig ballagtunk az utczákon, míg végre egy ház előtt megállapodtunk. A rozszant kerítésben csakhamar találtunk nyílást, melyen bebujhattunk; aztán egyenesen az udvaron levő fedett pajta alá siettünk, hol számos kisebb-nagyobb dézsát, kádát láttam, tele valami furcsa sötét folyadékkal.

Anyám körülfoglalta valamennyit, aztán az egyik mellett megállapodott s meghagyta nekem, kapaszkodjam föl a hátára és szagoljam meg jól, mi van abban a kádban. Engedelmeskedtem, — de alighogy odanyujtottam az orromat, anyám egy hirtelen lökéssel belökött abba a sötét folyadékba. Egészen alámerültem s úgy megijedtem, hogy majd bele is haltam.

Ezt azonban szerencsére mégsem tettem, mert mi kutyák tudunk ám uszni. Vergődtem tehát és igyekeztem kimászni, ami nem is lett volna nehéz, mert a kád egészen tele volt, kiugorhattam volna. De nagy csodálkozásomra anyám nem eresztett ki, sőt mindig visszalökött s mikor nyafogni kezdtem, eleinte szép szóval, majd fenyegetéssel csitított s így aztán jó ideig ott kellett lubiczkolnom abban a förtelmes lében.

Végre elég volt, szabad volt kimásznom. Megráztam magamat, de amint aztán végig néztem nedves bundámat, mekkora volt csodálkozásom és rémületem! Az én gyönyörű hófehér bundám csupa tiszta kék volt. Most már gyani-

tottam, hogy egy kékfestő házában vagyunk s az a kád tele van festékkel, amivel a vásznat kékre festik.

Sirtam, ordítottam szomorúságomban, de anyám ismét szigoruan elcsitított. Nagy busan hazaballagtam tehát és lefeküdtem.

Reggel a kedves Li-Li ismét hozta reggelinket. De alighogy letette a tálat, nagyot sikoltott, fölkapott engemet és atyjához, Tü-Fü-Ző mesterhez szaladva mondá:

— Apácska, kedves apácska, nézd csak ezt a csodát! Egy kis kék kutyát találtam a kicsinyek közt!

Az öreg Tü-Fü-ző nagyot ugrott örömében és ujjongva kiáltá:

— Ez aztán szerencse! Kedves Li-Li, most nemcsak meg van mentve az ország kutyanemzetsége, hanem mi gazdag emberek is leszünk. Vidd e ritka jószágot rögtön a palotába a királykisasszonynak. Tudom, gazdag jutalmat fogsz kapni.

Li-Li azonnal előkeresett egy csinos kosárkát, szép kendővel, sőt virágokkal is kibélelte és engemet belehelyezett. Kezdem belátni, hogy valami nagyon fontos személyiség lett belőlem, nem busultam tehát többé. Li-Li aztán betakart egy hófehér kendővel és elvitt a királyi palotába.

Sokféle kapun, udvaron, tornáczon kellett keresztülmennünk; minden lépten megállították az örök az egyszerű kis leányt s kérdezték, mit keres itt a palotában. Li-Li válasz helyett csak reám mutatott s erre mindenki nagy örömmel kiáltá:

— Egy kék kutyácska! Mily szerencse! Oh, meg vagyunk mentve! Már iga-

zán alig birtuk kiállani a királykisasszony rettenetes makranczoskodását.

Bevezették Li-Lit a belső kertbe, hol a királykisasszony épen azzal mulatott, hogy sarkával összetaposta a gyönyörű ritka virágokat. A főudvarmester elvett engemet Li-li-től és hasra feküdvé oda tartott a királykisasszony elé. Szólni sem mert, úgy félték attól a makranczos leánytól.

Nagy volt a királykisasszony öröme. Abba hagyta a toporzékolást, nevetett, jókedvű volt, simogatott és megparancsolta, hogy Li-Li-nek a kincstárból rögtön adjanak egy mázsa tiszta szinaranyat. Meg is tették.

Egész délig velem játszott a királykisasszony, de ekkor aztán rám unt, mert a szeszélyes, akaratos ember ilyen ám, — ha megvan, amit kívánt, akkor aztán nem kell neki. Alig néhány óra mulva a királykisasszony már kinezni kezdett, előhozott egy macskát és azt akarta, hogy a macska karmolja meg az orromat; de én nem engedtem, hanem olyat mordultam a ciczára, hogy ez ijedtében elszaladt.

Ekkor a királykisasszony maga kezdett kinezni, csipkedte a fületem-farkamat, végre az orromat is. Ezt már nem tűrhettem: mérgesen feléje kaptam és leharaptam az egyik ujját. Le biz' én, egészen, úgy hogy a számban maradt és meg is ettem.

Rettenetes volt az ordítás, amit a királykisasszony végbevitt; az egész ház népe odacsődült, hogy segítsen s a nagy zavarban szerencsésen sikerült elmenekülnöm. Meg sem álltam, míg ismét ott nem voltam régi lakásomon, a kedves

Li-Li gondjai alatt. A palotában történetnek gyorsan híre futott, Li-Li is megtudta és természetesen volt gondja rá, hogy engemet jól elrejtve tartson. Azután pedig...«

Elek kíváncsi volt, hogy azután mi történt, de nem hallott többet semmit, mert valami zaj hirtelen — fölébreszté álmából. És nagy szomorúsággal látta, hogy a zajt mi okozta: a könyv, melyet olvasva elaludt, kiesett a kezéből, le a földre, és leütötte magával a kis kék porcellánkutyát is, mely darabokra tört. Így hát vége lett s az én mesém sincs tovább.

LOVAGLÁS SZOBÁBAN.

(Képpel a czimlapon.)

ROSZ IDŐ van, esős és szeles,
Nem szereti lovam, a deres.
Födél alatt maradunk tehát,
Igy kerülöm meg a nagy szobát.

Gyorsan a hátára termek én,
Hadd vágta a négy kerekén.
Jól huzzátok: Erzsí, Katieza!
Igy forog majd a négy karika.

Gyi te lovam, Párisba megyünk!
Tíz percz mulva ottan is legyünk!
Hozok onnan kalácsot puhát,
Katiezának aranyos ruhát!

VAJDA-HUNYAD VÁRA.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

BEMUTATTAM már nektek több érdekes pontját szép magyar hazánknak, több régi várat, melynek romjaihoz sok nevezetes emlék fűződik vitéz őseink történelméből. Az a szép vár, melyet ma láttok, szintén a legszebb és legérdekesebb régi emlékek sorába való, csak hogy nem olyan pusztá, dűledező rom, mint a

többi, hanem büszkén fog pompázni épségben még sokáig. Ez a vár Vajda-Hunyad, nem igen messze délre a gyönyörű Maros-völgytől, regényes vidék közepette. Tudom, soknak közületek mindjárt a név említése eszébe juttatja, miért nevezetes ez a szép ódon várkastély; bizonyosan olvastatok, hallottatok már sokat a nagy Hunyady Jánosról, a világhírű magyar hősről, ki több mint négyszáz esztendővel ezelőtt annyi dicsőséget szerzett a magyar nemzetnek. Akkor a török nép még ellensége volt nemcsak a magyarnak, hanem minden keresztény népnek és roppant seregekkel pusztítva és rombolva tört rá Magyarországra, hogy meghódítsa. De szembeszállott vele Hunyady János és számos csatában megverte az ellenséget, úgy hogy már pusztá nevétől is rettegték és hírve, dicsősége messze elterjedt s mai napig is él közöttünk, kik büszkén gondolunk reá vissza.

A dicső hős egyik várkastélya volt Vajda-Hunyad. Halála után a vár mások kezébe jutott és sokféle viszontagság érte, de meglehetősen épen maradt egészen az újabb időkig. Néhány évtizeddel ezelőtt azonban nagy szerencsétlenségek érték; először a villám ütött bele s meggyújtotta; alighogy kissé kiigazitották, megint leégett és aztán pusztulni, dűledezni kezdett. Szerencsére azonban nem pusztult el nagyon, mikor megint hozzáfogtak kijavításához. Még most is dolgoznak rajta s ha egészen elkészülnek, a vár egészen olyan lesz, mint négyszáz esztendővel ezelőtt s messze földről érdemes lesz oda-utazni meglátására.

A »KIS LAP« XIV. köt. 12-ik számában közölt találós kérdés megfejtés:

oo	o	oo
oo	o	oo
oo	o	oo

Helyesen fejtették meg: Torossy János, Scheidl Károly, Pécsy Angyalka és Irma.

Balassovich Alice, Kohn Sándor és Ali, Schenek Irma, Fráter Erzsike és Gizella, Hartenstein Paula, Vaskovits Erzsike, Sonnleithner Ilona, Steiner Paula és Ede, Mittelmann Gyula, Hungerleider József, Böhm Izidor, Margaréthen Ignác, Moskovits Jakab, Wassermann Zsiga, Schächter Mihály, Schulmann Háni, Regina és Náci. Davidovics Lipót, Alter Károly és Sándor, Singer Janka és Regina, Bickl Angéla és Irén, Eisler Tivadar, Fraller Gyula, Frühzeitig Etelka, József és Gábor, Sebe István, Király Irén és Kálmán, Balás Irénke, Kohn Julcsa, Spiegel Hani és Lajos, Fuchs Berta és Francziska, Deutsch Rozália, Mészáros Rózsa, Auer Lujza és Klára, Meslinger Jenni és Hugó, Weinberger Armin, Boleman Árpád és Sándor, Selley Ilona, Vári Berta, Lujza, Sándor és József, Scholtz Erzsike, Jantner Aranka, Treichlinger Paula, Hóbor Kálmán, Pilch Béla, Rosenthal József, Kuluntsits István, Kelemen Brigitta, Heizler Rudolf, Viczmándy Olga, Csiky Imre, Szentpály Kálmán, Nagy István, Rozenberg Róza, Ignác, József, Aladár és Jenő, Idrányi Margit, Schöffler József és Róbert, Reicher Irma és Paulovich Amália, Csathó Sárka, Strasser Otto, Braun Ödön, Baczó Erzsé, Anna és Etel, Hajós Ilona, Mátyás András, Koch Béla és Fischer Sándor, Váncsó Vilma (elvárom, hogy máskor nem küldsz ilyen, csak irónnal hanyagul leírkantott levelet; ez nem fér meg az illedelemmel. F. b.), Laubacher Ernő, Dömötör Pál, Balczár Irénke, Lenkes Árpád, Kugel Jakab, Lengyel Sándor, Gábor és Lajos, Engel János, Endrényi Jenő, Demeter Albert és Dezső, Indre Kornélia, Blum Lotti, Tepper Róza, Spitzer Kornélia, Kovács Elemér, Németh Ödön és Elek, Merza Gizella, Kovács Ilka és Gizella, Tokay Lajos, Massa Sándor, Patay Emma, Nagy Irma, Óvári István, Urbán József, Sziber Ilonka, Jakabfy Klára, Dolecskó Irén, Jankó János, Steiner Gizella, Turcsányi Elemér, Bodola Irma, Szirmay Vilmos, Gyarmathy Emma, Szegheő Károly, Braun Sámuel és Faltin Lipót, Szentirmay Béla, Kelemen Emma és Aranka, Pázmány Zoltán, Leopold Gyula, Dapsy Vilma és Viktor, Kaldrovics Jolán és Margit, Mattyasovszky Marianna, Segesváry Laczi, Flegmann Róza, Oszvald Károly, Dushegyi Gyula és Heizler Emil, Kaczvinszky Mariska és Jánoska, Klein Matild.

A »Kis Lap« XIV. köt. 11-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Kaczvinszky Jánoska, Niedermayer Szidonia és Antal, Radocza Hanna, Balogh Ernő, Massa Sándor, Mojsisovics Vilmos, Fraenkel Mariska és József, Kelemen Emma és Aranka Body Irma, Balás Elemér, Stiller Margit és Klárka, Laubacher Ernő, Flegmann Róza, Burger Ernő, Oszvald Károly.

ÁZ AKARATOS KIRÁLYKISASSZONY. (Lásd a 335. lapon.)

Felolós szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon: